



## MILLAISIA MIEHIÄ JA NAISIA TEIDÄN SIIS TULEE OLLA?

**Piispa H. David Burton**  
johtava piispa

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 2. marraskuuta 2008  
Brigham Youngin yliopisto

Sisar Burtonilla ja minulla sekä muutamilla perheemme jäsenillä, heidän joukossaan kolme Brigham Youngin yliopiston opiskelijaa ja yksi Utahin valtionyliopiston opiskelija sekä viehättävä ystävä Crystal Ming, joka käy uskontoinstituuttia Washingtonin yliopistossa, on ilo olla kanssanne tänä sunnuntai-iltana. Barbara ja minä olemme hyvin mielellämme tekemisissä nousevan polven kanssa. Rakastamme teidän elämäniloanne. Rakastamme teidän uskollisuuttanne. Rakastamme teitä sen vuoksi, mitä olette saaneet aikaan nuoren elämänne aikana ja mitä vielä tulette saamaan aikaan, kun palvelette kunniakkaasti taivaallista Isäämme ja toinen toistanne. Rakastamme teitä sen hyveellisyyden ja hyvyyden vuoksi, joka kuvastuu kasvoiltanne ja olemuksestanne täällä tänä iltana.

Kaksi viikkoa sitten sisar Burton ja minä osallistuimme Nauvoon temppelissä temppelityöntekijöille pidettyyn hartaustilaisuuteen. Suurin osa näistä verrattomista ihmisistä on useita sukupolvia vanhempia kuin useimmat teistä. Tunsimme tuolloin tuossa ihmeellisessä rakennuksessa suurenmoisen hengen läsnäolon. Tunemme tuota samaa suloista henkeä, kun olemme tänä iltana teidän kanssanne. Olette silti hieman pelottavia, kun kokoonnutte suurin joukoin sekä tässä ainutlaatuisessa rakennuksessa tällä kauniilla kampuksella että monissa muissa paikoissa eri puolilla maailmaa satelliittien ja teknologian välityksellä.

Muistan aina, kun puhuin ensi kertaa yleiskonferenssissa. Saamassani puhekutsussa ilmoitettiin, että puheeni sunnuntain aamukokouksessa oli määrä kestää 14 minuuttia, ja se olisi presidentti Howard W. Hunterin jälkeen. On sanomattakin selvää, että myös silloin tilanne oli minusta erittäin pelottava. Noin viikko ennen yleiskonferenssia tapasin eteisaulassa vanhin Russell M. Nelsonin, ja hän kysyi, kuinka puheentekoni edistyi. Uskouduin vanhin Nelsonille, että ponnistelin kovasti valmistautuakseni, ja sitten mieleeni juolahti, että ainoa syy, miksi hän tiesi minun puhuvan, oli se, että hänen kutsustaan täytyi ilmetä, että hänen oli määrä puhua minun jälkeeni. Tämän hyvin tärkeän tiedonjyväsän saatua kysyin

rohkeasti vanhin Nelsonilta, miksi niin kokematon ja peloissaan oleva henkilö kuin minä oli laitettu presidentti Hunterin ja hänen itsensä väliin. Hän mietti hetken ja sanoi sitten ikuinen pilkkeensä silmäkulmassaan: ”Piispa, ainoa mieleeni juolahtava syy on, että sinut on laitettu sinne innoituksen kautta, jotta me vaikuttaisimme hyviltä.” Jännitystaso saavutti kaikkien aikojen ennätyksen tuon pienen keskustelun jälkeen.

### ”Tuleekohan sinusta koskaan yhtään mitään?”

Lähes puoli vuosisataa sitten, juuri ennen lähetystyöpalveluani Australiassa, minulla oli suurenmoinen siunaus tehdä työtä noin neljän vuoden ajan aivan ainutlaatuisen skotlantilaisen golfammattilaisen golfmyymälässä. Hänen nimensä oli Alex McCafferty. Hän ei kuulunut kirkkoomme, ja vaikka hän oli asunut myöhempien aikojen pyhien keskuudessa reilusti yli 25 vuoden ajan, hän ei oikein ymmärtänyt oppiamme eikä evankeliumia. Oli suurenmoista tehdä työtä hänen palveluksessaan, ja tulen aina olemaan kiitollinen hänen anteliaisuudestaan ja monista ystävällisistä teoistaan. Se, että hän opetti kärsivällisesti golfin hienouksia, auttoi minua menestymään joissakin nuoruuden kilpailuissani, ja sen ansiosta olen myös voinut nauttia koko ikäni golfin harrastamisesta. Toisinaan hänen kielensä, jota leimasi hyvin vahva skotlantilainen korostus, saattoi olla aika värikästä. Kun työni ei vastannut Alexin odotuksia tai kun tein virheen palvellessani jotakin asiakasta, hänellä oli tapana sanoa hyvin hiljaisella mutta hyvin päättäväisellä skottimurteella voimasana, jota seurasi sama kysymys: ”David, poikani, tuleekohan sinusta koskaan yhtään mitään?”

Muistan yhä tarkasti sanat, jotka Alex lausui, kun viimein sain kerätyksi rohkeutta kertoa hänelle, että olin ottanut Jumalan profeetalta vastaan kutsun palvella kahden vuoden ajan lähetysaarnajana Australiassa ja että lähtisin siten hänen palveluksestaan. Siinä tilanteessa hänen vastaustaan edelsivät useat voimasanat, ja sitten hän julisti: ”David, poikani, sinusta ei koskaan tule yhtään mitään sillä, että kuljet ympäri maailmaa puhumassa uskonnosta.”

Päivää tai kahta ennen lähetystyöhön lähtöäni kävin hyvästelemässä hyvän ystäväni Alexin. Kun kättelin ja kiitin häntä, hän veti minut lähelleen ja laitto käteeni kirjekuoren. Meillä kummallakin oli kyynel tai kaksi silmänurkassamme, kun palasin ripeästi autolleni. Ajoin vain muutaman minuutin matkan läheiseen puistoon, missä rauhallisessa ympäristössä luin hänen kirjelappusensa ja huomasin, että hän oli laittanut kuoreen aimo summan rahaa auttaakseen minua rahoittamaan lähetystyöni.

Suunnilleen vuoden kuluttua, palvellessani Adelaidessa, sain Alexilta viestin. Siinä luki: "David, poikani, olen kuullut, että vuoden jälkeen lähetysaarnaja tarvitsee uuden puvun. Osta tällä rahalla itsellesi hienoimmasta skotlantilaisesta villasta valmistettu puku."

Muutama päivä sen jälkeen kun olin palannut Australiasta poikkesin golfkentälle uudistamaan tuttavuutemme. Alex kysyi, olinko valmis pelaamaan golfia. Kerroin hänelle, että vakavan pelaamisen aika oli ohi, sillä olin myynyt mailani ja autoni auttaakseni kustantamaan lähetystyöni, ja lisäksi oli jo korkea aika alkaa suhtautua vakavasti opintoihini.

Aloittaen tavanmukaisella voimasanalla hän vastasi: "David, poikani, sinusta ei koskaan tule yhtään mitään, ellet pelaa golfia. Mene suoraan golfmyymälään ja valitse haluamasi mailasetti."

Tein juuri niin, ja lähes 50 vuotta myöhemmin nuo mailat ovat yhä minulla. En tietenkään pitänyt Alexin värikkästä kielenkäytöstä, mutta olen aina kiitollinen niistä rehellisyyden, vilpittömyyden ja anteliaisuuden oppitunneista, jotka sain ollessani hänen palveluksessaan.

Vuosien saatossa olen useasti pohdiskellut Alexin kysymystä: "Tuleekohan sinusta koskaan yhtään mitään?" Alex ilmaisi omalla tavallaan tyytymättömyyttään minuun. Hän epäili kykyäni noudattaa ohjeita, hän epäili tarkkaavaisuuttani käsillä oleviin tehtäviin sekä omistautumistani työlle. Hän epäili myös haluani tulla menestyksekkääksi, aikaansaavaksi ja oman osansa tekeväksi aikuiseksi. Olen pohtinut näitä kysymyksiä yhä uudelleen. Minun on myönnettävä, että silloin ne olivat suuria kysymyksiä ja ovat sitä vielä nykyisinkin. Olen yhä keskeneräinen. Olen myös päätenyt siihen lopputulokseen, että Alex piti kyseenalaisena elämäni saavutuksia eikä niinkään elämäni kulkua. Hänen kysymyksensä saa kuitenkin kysymään: Mistä menestys tässä elämässä muodostuu?

## Hankkikaa Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia

Kenties parempi kysymys, johon voimme keskittyä sen sijaan, tuleeko meistä jotakin ja olemmeko siten menestyviä maailman silmissä, on Vapahtajan itsensä esittämä kysymys: "Millaisia miehiä [ja naisia] teidän siis tulee olla?" Muistatte, että Hän vastasi: "Totisesti minä sanon teille: Sellaisia kuin minä olen." (3. Nefi 27:27.) Vapahtaja sanoi myös: "Sillä niitä tekoja, joita te olette nähneet minun tekevän, teidänkin tulee tehdä" (jae 21).

Millaisia miehiä ja naisia teidän siis tulee olla? Pohdiskeluissani kysyn edelleen: Mitkä ovat Kristuksen kaltaisen elämän ominaisuudet? Mikä on oikea tapa selviytyä elämän haasteista? Mitä tarkoittaa olla "sellaisia kuin minä olen"? En taatusti tiedä kaikkea, mitä meiltä odotetaan, mutta sellaiset ominaisuudet kuin Jumalan ja lähimmäisten rakastaminen, laupeus, esimerkki, kuuliaisuus, palvelu ja liittojen pitäminen lienevät vain joitakin.

Hiljattain eräs tuttavamme, tyttäremme ja väyymme hyvä, läheinen ystävä, menehtyi taisteltuaan urheasti ja pitkään aivokasvainta vastaan. Juuri ennen hänen kuolemaansa eräs ystävä lähetti ystävämme vaimolle tunteidensa ilmauksena lyhyen kirjoitelman. Heidän luvallaan luen sen, en sen kirjallisten ansioiden vaan pikemmin sen ilmaisemien tunteiden vuoksi. Se alkaa:

"[Rakas] Diane,  
kerro Haroldille kiitokset siitä,  
että hän muutti elämäni  
ja näytti minulle esimerkin  
pappeusjohtajasta,  
yhdestä ainoasta välittämisestä,  
epäitsekästä, väsymättömästä palvelusta  
sekä todellisesta, Kristuksen kaltaisesta  
rakkaudesta.

Kerro Haroldille niistä monista muistoista,  
joita kannan mukanani joka päivä,  
jotka antavat minulle voimaa  
ja opastavat minua –  
muistoista, jotka hän antoi minulle,  
kun palvelin hänen kanssaan...

Kerro Haroldille, kuinka hänen esimerkkinsä  
rakastavana aviomiehenä  
ja hyväntahtoisena isänä,  
uskollisena Herran palvelijana  
täynnä huumoria,  
täynnä näkemystä

on antanut minulle mittapuun, johon pyrkiä, ja on siunannut vaimoni ja lasteni elämää.

Kerro Haroldille, että on ollut suuri kunnia tuntea hänet tämän kuolevaisuuden aikana ja palvella hänen kanssaan.

Kerro Haroldille kyyneleistä, joita vuodatan, sekä sydämessäni olevasta tuskasta, kun tiedän, että hän palaa pian ja antaa selonteon.

Kerro Haroldille, että rakastan häntä hänen ystävällisyytensä, esimerkkinsä ja ystävyytensä vuoksi.

Kerro Haroldille, että tulen kaipaamaan häntä, mutta että valmistaudun malttamattomana iloitsemaan jälleen hänen kanssaan Korkeimman Jumalan taivaallisissa tarhoissa.

Kerro Haroldille, että palvelen Herraa koko sydämeistäni, väkevyydestäni, mielestäni ja voimastani hänen esimerkkinsä, omistautumisensa ja Herran palvelukseen antautumisensa muistoksi.

Kerro Haroldille...  
kiitos."<sup>1</sup>

Nämä "kerro Haroldille" -ominaisuudet saattavat myös olla arvollisia liitettäväksi *meidän* elämäämme. Kun esimerkin, pappouden voiman, yhdestä huolehtimisen, palvelun, rakkauden, rakastavan aviomiehen ja isän, ystävällisyyden, ystävyuden, palvelukseen antautumisen ja omistautumisen kaltaisia hyveitä voidaan lukea ansioksemme kuten niin kauniisti Haroldin ansioksi, elämäämme voidaan varmasti pitää Kristuksen kaltaisena ja siten tyydytystä tuottavana ja menestyksellisenä.

Presidentti Thomas S. Monson viittaa usein skotlantilaiseen syntyperäänsä ja kokemuksiinsa, kun hän ollessaan nuori poika asui lähellä skotlantilaisia isovanhempiaan, tätejään, setiään ja serkkujaan. Tulee mieleen, kuinka monta kertaa hän kuuli jotakin selaista kuin: "Tommy, poikani, tuleekohan sinusta koskaan yhtään mitään?" Luulenpa, että poikana, jonka kiinnostus ulottui hyvin laajalle, jolla oli erittäin luova ja kekseliäs luonne sekä koko lailla energia, hänelle saatettiin esittää tämä kysymys varsin monta kertaa.

Presidentti Monsonin elämä antaa meille mallin noudatettavaksi omassa elämässämme. Tämä pitää paikkansa erityisesti siinä, mitä kutsun hänen yksityiseksi palvelutyökseen. Toisaalta hänen julkinen palvelutyönsä on avoin kirja, joka on täynnä erinomaista palvelua seurakunta- ja vaarnatasolla sekä lähetyksentällä ja kirkon ylimmällä tasolla. Epäilen, onko tämän taloudenhoitokauden aikana ollut ketään kirkon tehtävilleen omistautuneempaa kuin presidentti Thomas S. Monson.

Aika ajoin näemme pilkahduksen hänen yksityisestä palvelutyöstään. Palvelu, huolenpito, yhden ainoan auttaminen ja siunaaminen sekä rohkaisun ja lohdutuksen antaminen ovat kaikki hänen palvelutehtävänsä olennaisia osia.

Hiljattain eräs herttainen naapurimme kadun toiselta puolelta joutui lyhyeksi aikaa hoitolaitokseen. Kun vaimoni Barbara ja minä kävimme katsomassa häntä, hän kertoi heti, että presidentti Monson oli pistäytynyt heidän sakramenttikokouksessaan.

Naapurimme kertoi innoissaan: "Hän oli niin lähellä, että olisin voinut kurottautua ja koskettaa häntä."

Kuinka innoissaan hän olikaan tuntiessaan, että kirkon presidentti oli kiinnostunut hänestä.

Presidentti Monson elää sen uskon mukaan, jota hän usein opettaa: "Viisi tärkeintä sanaa ovat *Minä olen hyvin ylpeä sinusta*. Neljä tärkeintä ovat *Mitä mieltä sinä olet?* Kolme tärkeintä ovat *Olisitko niin ystävällinen*. Kaksi tärkeintä ovat *Paljon kiitoksia*. Vähiten tärkeä on *Minä*."<sup>2</sup>

Opettaessaan tärkeitä oppeja Vapahtaja käytti usein vertauksia. Samalla tavoin presidentti Monson käyttäi mielellään kertomuksia havainnollistaakseen opetuksiaan. Puhuessaan presidentti Monsonin kertomusten käytöstä presidentti Henry B. Eyring sanoi, että saattaa tuntua, että kertomus on kuultu aiemmin, mutta jos on kärsivällinen ja kuuntelee tarkkaavaisesti, huomaa, etteivät kertomukset ole samoja, sillä Henki innoittaa kuulijaa saamaan uudenlaisen sanoman.

Yksi presidentti Monsonin käyttämistä kertomuksista on ajoilta, jolloin hän oli diakoni. Hän ja muut hänen kooruminsa jäsenet saivat nähtävästi tehtäväkseen esittää Grönlannin alkuperäisasukkaita seurakunnan roadshow-esityksessä. Presidentti Monsonin sisar näytteli Vapaudenpatsasta. Kun sisar juuri ennen esitystä sairastui vaikeaan kurkunpään tulehdukseen, pelättiin, ettei hän pystyisi lausumaan

vuorosanojaan ja esitys meni piloilta. ”Grönlantilaiset” päättivät tehdä asialle jotakin. He kerääntyivät kokouspaikkansa alakerrassa olevaan huoneeseen ja polvistuivat rukoukseen. He pyysivät Herran Henkeä presidentti Monsonin sisaren hyväksi. Määrähetkellä Vapaudenpatsas kykeni esittämään vuorosansa kirkkaalla äänellä. Presidentti Monsonin sisar muisti tämän kokemuksen elämässään ihmeenä, ja hän oli kiitollinen näille ”grönlantilaisille”.

Tämä hyvin yksinkertainen kertomus muistuttaa meitä siitä, että presidentti Monson on aina ollut lujan uskon ja rukouksen mies. Nykyisin hän käyttää noita suurenmoisia lahjoja siunatakseen monien ihmisten elämää. Hän on esimerkki siitä, millaisia miehiä ja naisia meidän siis tulee olla – uskon ja rukouksen ihmisiä. Rukous on välttämätön henkilökohtaiselle voimалlemme ja vakaumuksellemme. Muistakaa Nefin kysymys epäileville veljilleen: ”Oletko kysyneet Herralta?” (1. Nefi 15:8.) Presidentti Monsonin palvelun täyttämä elämä on malli, jota voisimme käyttää määritelläksemme ja rakentaaksemme omaa elämäämme.

### Rukoilkaa apua päätösten tekemiseen

Monet teistä ovat elämänvaiheessa, jossa teette päätöksiä, jotka muovaavat maanpäällistä samoin kuin iankaikkista elämäänne. Jotkut teistä tekevät parhailaan päätöksiä koulutuksensa suhteen. Toiset teistä saattavat harkita lähetystyötä. Monet teistä ehkä koettavat päättää, mitä haluatte tehdä ammatiksenne tai elämäntyönänne. Jotkut teistä saattavat kenties yrittää päättää, onko joku oikea henkilö iankaikkiseksi aviopuolisoksenne. Näistä päätöksistä tulee paljon helpompia, jos viette ne Herran eteen rukouksessa.

Jotkut teistä saattavat kamppailla synnin kanssa. Yritätte päättää, haluatteko tulla puhdistetuiksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen voiman ansiosta. Toiset teistä saattavat horjua todistuksessanne evankeliumista ja yrittävät päättää, mitä voivat tehdä kääntäkkeen suunnan. Päätöksillä näissä ja muissa tärkeissä kysymyksissä on valtava vaikutus siihen, millaisia miehiä ja naisia teistä tulee ja mitä saavutatte elinaikananne, tai ystäväni Alexin sanoin, mitä teistä tulee.

Elämän ratkaisevimmat ja sitä eniten muovaavat päätökset ovat tavallisesti hyvin vaikeita. Aina löytyy jossittelua, jolla on taipumus mutkistaa ja lykätä ratkaisua. Olen usein toivonut, että olisi ihme pilleri, jonka voisimme ottaa ja joka saisi meidät aina tekemään

parhaat mahdolliset päätökset. Mutta kun ihme pilleriä ei ole, saanen tehdä teille yhden ainoan ehdotuksen avuksenne, kun teette päätöksiä. Etsikää taivaallisen Isämme apua nöyrässä rukouksessa, ja noudattakaa siten uskossa ja päättäväisinä Hänen neuvoaan sellaisena kuin Pyhä Henki sen on antanut. Herra pyytää meitä tutkimaan asioita mielessämme ja sitten kysymään Häneltä. Hän lupaa: ”Minä saatan sinun sydämesi palamaan sisälläsi; sen tähden sinä tunnet, että se on oikein” (OL 9:8). Hiljaisen, vienon äänen kuunteleminen ja totteleminen vaikuttaa suotuisasti siihen, millaisia miehiä ja naisia teistä tulee. Muistakaa, että osa kuuntelemista on tunteminen, ”että se on oikein”.

Olemme Yhdysvalloissa päättäneet juuri jälleen yhden baseballkauden. Mestaruussarja on päättynyt ja uusi mestari on selvinnyt. Reilusti yli 50 vuotta sitten eräs erittäin hieno urheilija aloitti pelaamisen kentän vasemmalla laidalla Boston Red Soxin joukkueessa. Hänen baseballuransa keskeytyi ainakin kaksi eri kertaa, kun hänet kutsuttiin armeijan palvelukseen taistelulentäjäksi. Tiedotusvälineet kutsuivat häntä ”Tehotikuksi”, koska hän oli hyvin hoikka mutta sangen taitava pallonlyöjä. Suurin syy hänen maineeseensa urheilussa on, että hän oli viimeinen ammattilaispelaaja, jonka osumakeskiarvo oli yli .400 koko vuoden osalta. Sen ansiosta hänen onnistui päästä hyvin pesälle, sillä hän osui palloon useammin kuin neljä kertaa jokaista 10 syöttöä kohden. Kuluneen puolen vuosisadan aikana kukaan ei ole onnistunut uusimaan hänen saavutustaan. Pelaaja oli nimeltään Ted Williams.

Useita vuosia baseballuran päättymisen jälkeen yleisö sai tietää Tedistä jotakin hyvin mielenkiintoista – hänen näkökykynsä osoittautui tavallista tarkemmaksi. Ja tämän erinomaisen ja tavallisesta poikkeavan näkökykynsä ansiosta Ted pystyi saamaan hie-man etua, koska hän pystyi näkemään pallon hie-man paremmin kuin muut pelaajat ja hänellä oli ylimääräinen mikrosekunti päättää, pitäisikö hänen lyödä palloa. Hän pystyi näkemään, oliko heitossa kierrettä tai kaartaisiko pallo lyöntialueen sisä- vai ulkopuolelle.

Meillä, jotka olemme ottaneet kasteen ja saaneet Pyhän Hengen lahjan alituisesti kumppaniksemme, on myös etulyöntiasema vaikeiden päätösten tekemisessä. Aivan kuten kiinteistöalalla menestyksen sanotaan muodostuvan ”sijainnista, sijainnista ja sijainnista”, Pyhän Hengen hyödyntäminen merkitsee kuuntelemista, kuuntelemista ja kuuntelemista!

## Älkää lannistuko

Välistä tunnen huolta ja olen hieman vaivautunut siitä, että suoraan sanoen minun sukupolveni on antanut teidän sukupolvelle kysymysten ja haasteiden taakan, joka meidän olisi pitänyt ratkaista. Samalla kun on tapahtunut paljon edistystä elämän saamiseksi paremmaksi, pidemmäksi, turvallisemmaksi ja suurempaa tyydytystä tuottavaksi, on vielä paljon ahneuteen, ihmissuhteisiin ja ympäristöön liittyvää valituksen aihetta, vain muutamia asioita mainitakseni. Kohtaamme epävarmuutta, joka johtuu näistä levottomista ajoista, joita elämme. Olisi hyvin helppoa lannistua ja kenties jopa hieman masentua, kun ajattelemme mahdollisia vaikutuksia. Epävarmuus työmarkkinoilla yhdessä merkittävän taloudellisen epävarmuuden kanssa lisäävät kaikki aikamme ahdistuneisuutta. Kansakunnat taistelevat edelleen toisiaan vastaan.

Tästä kaikesta huolimatta, nuoret ystäväni, meidän ei tarvitse antaa pelkojemme ohjata meitä. Pyhät kirjoitukset muistuttavat meitä, että jos me olemme valmiita, jos me olemme kuuliaisia ja jos me olemme Herran kirkon jäseniä, meidän ei tarvitse pelätä sitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. "Vanhurskaiden [ei] tarvitse pelätä" (1. Nefi 22:22; ks. myös Alma 1:4; OL 10:55). Siihen, millaisia miehiä ja naisia meistä tulee, vaikuttaa osaltaan se, kuinka hyvin me käsittelemme elämän pelottavia ja odottamattomia puolia. Kun oivallamme, että todellinen elämä muodostuu kamppailuista, ongelmista, erehdyksistä, mahdollisuuksista ja opittavista asioista, muistakaa vanha kiinalainen sananlasku, jossa sanotaan: "Jalokivi ei synny hiomatta eikä ihmisestä tulee täydellistä ilman koetuksia." Herran sanoin ilmaistuna: "Sillä on välttämätöntä, että kaikessa on vastakohtaisuutta" (2. Nefi 2:11).

Huolimatta kaikesta maailmassa vallitsevasta epävarmuudesta ja vajavuudesta on hyvin paljon sellaista, mistä voimme olla kiitollisia ja tuntea suurta iloa. Minä olen optimisti. Olen alkanut uskoa, että vuosi 2008 on jännittävin aika maailmanhistoriassa olla elossa ja nauttia niistä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin taivaallisista siunauksista, jotka ovat ulottuvillamme. Väreet käyvät selkäpiissäni, kun seuraan evankeliumin vakiinnuttavan asemaansa eri puolilla maapalloa olevien taivaallisen Isän lasten sydämässä ja mielessä.

Luulen, että vain harva jos kukaan teistä tietää, mitä kirkon keskuspaikassa tapahtuu kunkin vuoden joulukuun ensimmäisenä perjantaina. Se on päivä, joka

varataan perinteisesti kymmenystenkäyttöneuvoston kutsumiseksi koolle, kuten Herra on neuvonut Opin ja liittojen luvussa 120. Ensimmäisen presidenttikunnan alaisuudessa kahdentoista koorumi ja johtava piispakunta kokoontuvat yhdessä päättämään, kuinka kirkon varoja käytetään seuraavana vuonna. On jännittävää nähdä, mitä tuossa kokouksessa saadaan aikaan. On jännittävää nähdä ne monet uudet jumalanpalveluspaikat, jotka hyväksytään rakennettaviksi tai on rakennettu. Uusien temppelien määrä jatkaa kasvuaan. Piispoille eri puolilla maailmaa annetaan varoja etsiä käsiinsä vähävaraisia ja auttaa heitä. Lähetysaarnajia tuetaan yli 350 lähetyskentällä. Hankkeita temppelityön jouduttamiseksi hyväksytään. Varoja varataan korkeakouluopetuksen ja uskonnollisen opetuksen edistämiseksi. Herran työ jatkaa kulkuaan saavuttaakseen profeettallisen päämääränsä.

Saan rohkeutta, kun ajattelen profeetta Joseph Smithin suurenmoisia, uskoa osoittavia sanoja: "Yksikään epäpyhä käsi ei voi estää työn etenemistä."<sup>3</sup> Eikö olekin jännittävää huomata, että teillä ja minulla on tilaisuus olla tämän ennalta tapahtuvaksi määrätyn ihmeen eturintamassa? Se, millaisia miehiä ja naisia teistä tulee, määräytyy osittain omistautumisesianne ja tuestanne Hänen valtakuntansa eteenpäin viemisessä. Omistautumisen lisäksi vaaditaan melkoisesti itsekuria. Jim Rohn, kuuluisa motivaatiopuhuja, on sanonut: "Kurinalaisuus on silta tavoitteiden ja saavutusten välillä."<sup>4</sup>

Rakastan hengellistä musiikkia, erityisesti ylistäviä ja rohkaisevia lauluja. Yksi sellainen laulu, jota laulamme usein, on "Nyt matkahan vaan". Sanat kirjoitti 1600-luvulla Charles Wesley, ja sävellys on James Lucasin käsialaa. Utahin valtionyliopiston instituutin loistava, suurenmoinen kuoro laulaa tämän kauniin laulun meille yhteisen iltamme päätteeksi. Myöhempien aikojen pyhät kokoontuvat sakramenttikokouksiin, hartaustilaisuuksiin ja moniin muihin tilaisuuksiin laulamaan, rukoilemaan sekä uudistamaan liittoja ja lupauksia samoin kuin tukemaan toinen toistaan. Koemme yhteisvaikutuksellista uudistumista, kun kokoontumme yhteen. Musiikilla on tärkeä osa tässä tapahtumassa. Se voi rauhoittaa sisimpäämme ja herkistää sieluamme taivaallisille asioille. Herra on muistuttanut meitä siitä, että "vanhurskaiden laulu on minulle rukous" (OL 25:12). Kiinnittäkää huomiota tämän rohkaisevan laulun sanoihin:

*Nyt matkahan vaan, uusi aamu on taas,  
Aika kiitavi pois,  
Se vois seisahtaa vain, Herra täällä jos ois.  
Tahtoaan seuraten kuljemme iloiten.  
Tiemme näin ylöspäin  
Käy, kun uskomme vain toivoen rakastain.*

*Elo vain varjo on, ihminen voimaton,  
Hetket kallihit nuo  
Meiltä riistävä on ajan virtaava vuo.  
Nuoli on lentänyt, hetki vierähtänyt,  
Edessä ikuisuus,  
Tuhattuotuisena päivä alkaa jo uus.*

*Oi jos tullessansa voisimme sanoa:  
Olen taistelut maan  
Voittanut kerrassaan, sekä työni täyttänyt.  
Oi, jos myös tullessaan meidät näin tuomitaan:  
Hyvin teit työsi sen,  
Valtakuntaani käy, sinä uskollinen.<sup>5</sup>*

Tämän laulun välittämä rohkaisun sanoma on selvä. Se muistuttaa, että pyrkimyksessämme tulla Vapahtajan kehotuksen mukaan "sellaiseksi kuin minä olen", meidän täytyy usein saada intomme heräämään ja olla koskaan seisahtamatta, kunnes Mestari palaa. Jos me vitkastelemme, hetket kallihit nuo meiltä riistävä on ajan virtaava vuo. Kukin meistä haluaa Hänen tulemisensa päivänä kertoa: "Olen taistelut maan voittanut kerrassaan, sekä työni täyttänyt." Ja tulee olemaan suurenmoista kuulla Hänen vastauksensa: "Hyvin teit työsi sen, valtakuntaani käy, sinä uskollinen." Tämä voi olla meidän osamme, jos päämäärämme on olla sellaisia miehiä ja naisia, jollaisia suuri Minä Olen kehottaa meitä olemaan.

Usein kirkkomme jäseniä tarkkaillaan kriittisesti ja toisinaan heidän oletetaan noudattavan korkeampia mittapuita kuin muihin kirkkoihin kuuluvien ystäviemme. Oletteko koskaan huomanneet, että usein tiedotusvälineet uutisia välittäessään käyttävät otsikoita kuten "Mormonipiispa syyllistyi...", "Entinen mormonilähetysaarnaja sekaantui...", tai "Mormoniäitiä syytetään..."? Se, mitä me teemme yksityisesti, on aivan yhtä tärkeää kuin se, mitä me teemme, kun ihmiset tarkkailevat meitä. Usein on silmiä, jotka pitävät meitä silmällä monista näkymättömistä tähytyspaikoista. Asumme monin tavoin lasitalossa.

Muutamia kuukausia sitten olin korjaamassa rikkoutunutta vesijohtoa. Työn touhussa vaatteeni tulivat märäksi ja likaisiksi ja käsivarteni rasvaisiksi. Kun huomasin, että tarvitsin vesijohdon korjaukseen

erään pienen osan, sen sijaan että olisin käyttänyt aikaa siistiytymiseen, hyppäsin autoon ja ajoin rauta-kauppaan. Ollessani huolellisesti tarkastelemassa valikoimaa varmistaakseni, että ostaisin oikeankokoisen ja oikealla kierteellä varustetun osan, eräs tuntematon mies käveli käytävää pitkin ohitseni. Kun hän oli kävellyt muutaman askeleen ohitseni, kuulin hänen sanovan: "Tämä ei mielestäni näytä johtavalta piispalta." Olin äärettömän nolo, sillä en ollut elänyt niiden vaatimusten mukaisesti, joita minulta odotetaan. Esitin tuolloin itselleni vakavan kysymyksen: "David, poikani, opitkohan sinä koskaan?"

### **Keskittykää siihen, mikä on tärkeintä**

Kunnianhimo ja kova työ ovat ehdottoman välttämättömiä tekijöitä arvokkaiden päämäärien saavuttamiseksi. Teidän sukupolvelle on annettu suurenmoinen lupaus. Jumala on antanut teille monia lahjoja. Te olette teräviä ja älykkäitä. Ne teistä, jotka käyttävät älyään saavuttaakseen tarkoin laadittuja tavoitteita, saavat menestystä. Ne teistä, jotka ovat älykkäitä, tavoitesuuntautuneita sekä kunnianhimoisia, tulevat todennäköisesti olemaan sellaisia miehiä ja naisia, joille taivaallinen Isämme luottaa valtakuntansa eteenpäin viemisen.

Lähetystyöni lähetessä loppua Melbournen kuninkaallisella golfkentällä pidettiin golfin maailmancupin turnaus, ja harrastelijapelajat saivat mahdollisuuden pelata ammattilaisen kanssa turnausta edeltävillä harjoituskiertoilla. Lähetystyöni viimeisenä päivänä minulla oli mahdollisuus osallistua tällaiselle harjoituskiertokierrokselle, vaikka en väsytkään teitä kertomalla yksityiskohtia siitä, miten se tapahtui. Kun oli minun vuoroni nostaa hatusta sen ammattilaisen nimi, jonka kanssa minun oli määrä pelata sinä päivänä, nostin Arnold Palmerin nimen. Ajatelkaa, kuinka pelottavaa on puhua yleiskonferenssissa! Se pelko oli hyvin pientä verrattuna siihen, mitä tunsin sillä hetkellä, kun näin lapussani "Arnold Palmer". Minä en tietenkään ollut pidellyt golfmailaa käsissäni yli kahteen vuoteen ja olin, nykykielellä ilmaistuna, totaalisen stressaantunut!

En muista paljoakaan siitä golfkiertoksesta paitsi että pelasin todella surkeasti. Löimme 17. reiän tiiltä. Kävelimme muutaman metrin, ja löin toisen lyönnin ja pian sen jälkeen kolmannen, ennen kuin pääsimme Arnold Palmerin pallon luokse. Australialaisnuorukainen, joka toimi Arnold Palmerin mailapoikana, yritti parhaansa mukaan olla hänelle mieliksi. Satu

kuulemaan, kun mailapoika kertoi Arnold Palmerille, että vasemmalla maasto vietti mutkittelevaan, näkymättömissä olevaan puroon. Sitten hän sanoi, että oikealla ruoho oli jätetty hyvin pitkäksi ja sen läpi olisi erittäin vaikea lyödä.

Arnold Palmer laittoi hyvin huolellisesti mailansa takaisin laukkuun ja sanoi nuorelle mailapojalle hiljaa mutta lujasti: "Älä sotke ajatuksiasi sillä, mitä on oikealla, eikä minua juuri kiinnosta se, mitä on vasemmalla. Ainoa tieto, mitä sinulta odotan, on tarkka etäisyys tästä pallosta viheriöllä olevaan lippuun."

Se oli minulle mahtava oppimiskokemus. Ymmärsin äkisti, kuinka ratkaisevaa on keskittyä siihen, mikä on tärkeää, eikä kääntää huomiota pois siihen, mitä saattaa olla vasemmalla tai oikealla. Huomion kohdistaminen on erittäin välttämätöntä, jotta saavutamme tavoitteemme. Liian moni meistä on huolissaan siitä, mitä on oikealla tai mitä vasemmalla, eikä keskity riittävästi ensisijaiseen tavoitteeseen, joka on juuri keskellä. Kun emme keskity oikeisiin asioihin, on vaikea tulla sellaisiksi miehiksi ja naisiksi, joita haluamme kovasti olla. Muistakaa tässä pyrkimyksessä, että Herra on luvannut: "Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä." (OL 84:88.)

Rukoilen, että me pyrkisimme elämässämme keskittymään aina niihin asioihin, jotka ovat tärkeimpiä – todistan siitä, että me olemme Herran asialla. Me olemme siunattuja, koska elävät profeetat johtavat meitä. Minua on siunattu niin, että olen saanut palvella neljän tämän taloudenhoitokauden profetaan

alaisuudessa. Uskon, että tiedän jotakin profeetoista, ja todistan, että Thomas Spencer Monson on Jumalan profeetta sanan täydessä merkityksessä.

Tiedän, että meillä on rakastava taivaallinen Isä, joka elää. Me olemme Hänen poikiaan ja tyttäriään. Olen kiitollinen Hänen Ainosyntyisestä Pojastaan, joka on meidän Vapahtajamme ja on sovittanut syntimme. Teille kaikille, jotka tunnette ehkä olevanne hukassa, jotka tunnette olevanne vailla toivoa tai tunnette, että synty häittää edistymistänne, todistan, että Hänen sovituksensa on tarjolla teille ja Hänen armonsa pysyy ikuisesti. Tiedän, että Joseph Smith oli palautuksen profeetta.

Käytän hyväkseni tämän tilaisuuden ja rukoilen taivaan siunauksia teille jokaiselle. Pyydän tätä siunausta ja rukoilen, että voitte olla vastaanottavaisia ja lujia ollaksenne sellaisia miehiä ja naisia kuin taivaallinen Isämme haluaa teidän olevan, ja teen niin sen valtuuden nojalla, joka minulle on annettu. Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme ja Lunastajamme, pyhässä nimessä. Aamen.

#### VIITTEET

1. Christian Weibellin henkilökohtainen kirje Diane Lefrandtille, käytetty asianomaisten luvalla.
2. Alun perin Robert Woodruff; ks. Thomas S. Monson julkaisussa Conference Report, lokakuu 1987, s. 82; tai *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 63.
3. *History of the Church*, osa 4, s. 540.
4. Jim Rohn, *The Treasury of Quotes*, 2001, s. 40.
5. *"Nyt matkahan vaan"*, MAP-lauluja, 1982, 100.